

IOSEPHI SCALIGERI *Stectoris domini*

IVL. CAESARIS F.

OPVS NOVVM *Colleg. retinens*

DE

EMENDATIONE TEMPORVM

IN OCTO LIBROS

TRIBVTVM. *prohibetur, cum expurgat. tamen permissum.*

Stoici.

Tatianus.

*Et expurgare, como breuam. re
pudo, por no conuender la impu
condone al expurgare. El año
de 1601. y hece, de comu. del
do. off. de la ca. y Junio. 26. de*

L. Henao

LYTEDIA
Apud Mametrum Patiffonium Typographum Regium.
In officina Roberti Stephani.

M. D. LXXXIII
CVM PRIVILEGIO.

AMPLISSIMO VIRO
D. ACHILLI HARLAEO,
Equiti, Senatus Parisi-
ensis principi

IOSEPHVS SCALIGER
IUL. CAESARIS F.

S.

*C*M primum allatum est de morte Christophori Thuani viri incomparabilis, ad ingens illud vulnus, quo Respublica prope deposita erat, aternus & implacabilis dolor omnium Gallie nationum cumulatus esset, nisi in eo publico luctu haec una consolatio occurrisset, quod tu repertus sis, qui & summus vir tanto viro, & genero socio ita succedere posses, ut Curia non mutasse principem, sed continuasse videretur. Itaque gratulor primum Gallie, qua te in eo fastigio collocatum videt, ad quod non gratia, sed virtus, non fortuna, sed ratio homines vocare solet: deinde mihi ipsi, qui cum semper & glorie & amplitudinis tuae studiosissimus fuerim, eum nunc mea in te benevolentiae fructum capio, quod in communi letitia praecipuo quodam & meo gaudio perfruor. Permagnum enim interesse existimaui, ad eam voluntatem meam, quam virtus & humanitas tua olim excitauerant, hanc quoque dignitatis tuae gratulationem accedere. Cum autem eius Curie princeps sis, in qua non modo sit, sed etiam ex qua ad alias Galliarum Curias peruenerit aequitatis & iuris scientia: ipse etiam mihi quodammodo gestire videntur, quod tam illustre exemplum non ad unam tantum Parisiensem Curiam, sed ad se quoque pertinere putant, ac neminem hunc gradum contingere debere, qui non tui simillimus sit, hoc est, ea morum integritate, ut tali loco dignus sit: ea doctrina, ut eum tueri

IOSEPHI SCALIGERI
IULI CÆSARIS FILII
DE EMENDATIONE
TEMPORVM

LIBER PRIMVS.

C

I VERVM est, quod sciuit Stoicorum schola, Tempus esse normam rerum, & custodiam, quia veritatis index atque examen est, & rerum gestarum memoriam, ac diuturnitatem posteritati ruetur: ij non vulgari laude digni sunt, qui temporum rationes conscribere, atque fugitiuam antiquitatem retrahere conantur. Quæ in re cum tam priscis scriptoribus, quam æqualibus temporum nostrorum opera egregie narrata sit, dolendum tamen, aut ferius, quam oportebat, antiquos sese ad id studium contulisse, aut pauciora ea de re monumenta, quam ab ipsis autoribus relicta sunt, ad nos peruenisse. Nam vt omnia extent veterum Græcorum scripta, ea tamen paucorum temporum interuallum complectebantur. Græcis enim ante initia Olympiadum suarum nihil plane exploratum est: & quod dolendum est, de illorum scriptis, quæ ad Chronologiam spectabant, nihil nobis præter desiderium relictum est. Nam quæ Eusebij extant, quanuis e Græcorum monumentis hausta sunt, & multa egregia ac cognitu digna nobis conseruarunt: tamen dissimulandum non est, multa in illis reperiri, quæ castigatioribus iudicijs non satisfaciant. Quod si Thalli, Castoris, Phlegontis, Erasthenis canones extarent, perparua, aut nulla potius ratio haberetur librorum quorundam, qui hodie in penuria meliorum nobis in pretio sunt. Apud Romanos vero, ea scriptio infeliciter cessit, quod eam cognitionem ferius amplexi sunt. Nam ante Consulatum Bruti nihil certi apud illos: omnia fabulosa: & si rem propius spectemus, ne ipsius quidem Bruti Consulatum, ac tempus Regis fugij satis exploratum habent: quanuis, vt prodidit Censorinus, Varro collatis diuersarum ciuitatum temporibus, & interualla retexens, verum in lucem protulerit, & viam repererit, qua certus annorum Urbis conditæ numerus iniri posset. Sed, vt suo loco disputabitur, non magis cõstabat Varroni de initijs Urbis, quam Græcis de anno excidij Troiæ. Nam ea demum est vera demonstratio, quæ cogit, non quæ persuadet. Soli sacri libri supersunt, ex quorum fontibus certa temporum ratio hauriri possit. Sed

Index.

T		Thucydides	21, a. 50, a	daicus	309, b
Tacitus	111, a	Tibullus	133, d	Virgilius	207, b. 233, c. 271, d
Tatianus	2, a	V		Vitruvius	6, b
Tertentius	25, a. 41, a	Varro	117, c. 119, b.	Vlpianus Rhetor	49, a
Tertullianus	263, b.		162, a. 236, b	Volufus Marcianus	236, b
344, d. 346, c		Vetera epigrammata, &		Z	
Theon	227, a	mònumèta	117, d. 244, a	Zacharias	289, d
Theophylactus	90, d	Vetus Paraphraſtes Chal-			

Omiffa & emendanda.

In prolegom. 5. v. pag. 2. lin. 20. lege, - *ciculum, qui quartus*
 Pag. 33, c. e regione anni petiodi 56, sub Mæmafterione lege 333, & sub Poûdeone fecûdo
 363

Pag. 50, lin. 33, *αποθεσις*

70. 21, *αρχιμαχι*

78. 15, post, annum famis, Murem. adde, Non ſolum autem Cenforinus declarat Genethliacorum propriam fuiſſe Dodecaetetida, ſed etiam Marcus Polus Venetus lib. II. cap. xxv. *Sciendum vero aram Tartarorum per Dodecaeteridos procedere. primus annus Leonis titulo notatur ſecundus Bonis, tertius Draconis, quartus Canis, & ita deinceps, donec duodecim anni explicentur. Quare aliquis interrogatus a Genethliaco de anno natali, reſponder ſe natum, verbi gratia, anno Leonis, illa die, nocte, & hora, & momento. Idque diligenter a patribus notatur edito in lucem puero, & in libro aliquo ſcribitur, explicito animali duodecimo, hoc eſt, anno duodecimo, rurfus ad primum ſignum, hoc eſt Leonem reditur.* Hæc diſerte Polus Venetus. Ex quibus non ſolum docetur uſus Dodecaeteridos, ſed etiam apparet non per omnia illas nationes in nominibus animalium conuenire. Nam Bos, ſiue Taurus eſt quidem ſecundus annus tam in Tartarica, quam in noſtra Dodecaeteride. Sed Draco eſt tertius Tartaricæ, cum ſit quintus noſtræ. Canis eſt penultimus noſtræ, & quartus Tartaricæ. Leo vero eſt primus Tartaricæ, qui in noſtra nuſquam locum habet. Ignatius &c.

110. 26, *αι εινους*

136. 3, In vetero

279. 30, *αρχιμαχις Καππιε*

283. 5, eſt is, quem Alexander

300. 26, pferunt, vocant

324. lin. antep. in Heb. *ב צח*

365. col. 2. lin. 10, *יחי חי*

Lutetiæ excudebat Mamertus Patiffon Typographus Regius,
 Kal. Aug. M. D. LXXXIII.